

УДК 347.78:070

ДЕЯКІ АСПЕКТИ РЕГУЛЮВАННЯ ДОГОВІРНИХ ВІДНОСИН МІЖ ОРГАНІЗАЦІЯМИ ЗМІ ТА ШТАТНИМИ АВТОРАМИ

І. В. Зайцева-Калаур,
викладач кафедри фінансово-
економічної безпеки
юридичного факультету
Тернопільського національного
економічного університету

Досліджуються договірні конструкції трудових відносин автора-журналіста із телерадіокомпанією, інформаційним агентством чи організацією друкованих ЗМІ. В результаті дослідження обґрунтовано доцільність укладання змішаного виду договору між організаціями ЗМІ та штатними журналістами, що має в основі трудовий договір з деякими обов'язковими умовами цивільно-правового договору. Визначено, що, крім заробітної плати, ЗМІ повинні виплачувати штатним журналістам також авторську винагороду за використання їхніх творів.

Ключові слова: авторська винагорода, гонорар, твір, журналіст

Відносини організацій ЗМІ з суб'єктами авторського права або власниками інформації базуються на основі укладених між ними договорів (ст. 32 Закону України «Про інформаційні агентства»). У створенні періодичного видання, передачі (програми) мовлення беруть участь, зокрема, автори тексту, журналісти, сценаристи, режисери, дизайнери та інші спеціалісти. Врегулювання відносин між телерадіоорганізацією, інформаційним агентством, організацією друкованих ЗМІ та автором здійснюється на підставі договорів: 1) про передачу прав на використання твору (ліцензійний договір, авторський договір); 2) про створення за замовленням і використання твору; 3) про передання (відчуження) майнових прав; 4) трудових договорів тощо [1, 14].

Певні аспекти договірних відносин у сфері діяльності організацій ЗМІ досліджували К. О. Афанасьєва, В. В. Коноваленко, М. І. Никітіна, М. А. Невська, М. І. Брагінський, В. В. Вітрянський, Е. П. Гаврилов, В. Л. Чертков, О. П. Сергєєв, А. Р. Єрмакова, С. М. Клейменова, Н. П. Корчагіна, А. В. Гнатенко, Д. Д. Луспеник та інші науковці. Водночас в юридичній літературі не приділено достатньої уваги дослідженню договірних конструкцій, за якими автор-журналіст перебуває у трудових відносинах із телерадіокомпанією, інформаційним агентством чи організацією друкованих ЗМІ. Практика укладання та виконання таких договорів потребує адекватного правового регулювання, яке в своїй основі повинно мати науково-теоретичне обґрунтування.

Отже, **мета** цієї статті — на основі легальних та доктринальних досліджень правовідносин, що виникають між організацією ЗМІ і штатними авторами в процесі створення та використання журналістських творів, запропонувати висновки та пропозиції, які б сприяли вдосконаленню таких договірних відносин.

У відносинах організації ЗМІ зі штатними авторами передбачено укладення трудового, цивільно-правового та змішаного договору. Результатами творчої діяльності штатних авторів є твори, що підлягають охороні як об'єкти авторського права і створені автором під час виконання службових обов'язків відповідно до службового завдання або трудового договору (контракту) між ним і працедавцем. Такі твори іменуються службовими творами.

Досліджуючи питання виникнення авторських прав на службові твори, спершу необхідно розмежувати особливості цивільно-правового та трудового регулювання договірних відносин організацій ЗМІ та штатних авторів. В юридичній літературі таке питання стало предметом аналізу та дискусії. Зокрема, Н. П. Корчагіна в статті «Окремі аспекти створення службових творів» розглядає охоронювані законодавством службові твори і звертає увагу на відмінності цивільно-правового та трудового регулювання відносин, що складаються з приводу них. Так, трудове право не регулює обіг майна (і відповідно результатів інтелектуальної діяльності), не встановлює правил укладення, зміни та розірвання договору щодо об'єктів авторського права, оскільки ці відносини входять до сфери цивільно-правового регулювання. Предметом трудового права насамперед є сам процес праці, а також відносини щодо виплати винагороди за цю працю (заробітної плати). Н. П. Корчагіна зауважує, що предмет трудового договору (умови про працю тощо) не можуть становити умови, що характеризую-

ють зміст цивільно-правових договорів, і навпаки [2, 44–47]. Висновок автора базується на тому, що якщо трудові відносини, засновані на підпорядкуванні працівника роботодавцю, не регулюються цивільним законодавством, то і трудовий договір не може містити в собі умови цивільно-правового договору, порядок укладення та істотні умови якого визначаються відповідно до вимог цивільного законодавства.

Обґрунтування позиції дослідниці не дістало підтримки в науковому світі. Так, М. І. Брагінський і В. В. Вітрянський звертають увагу на певну відмінність між договором як письмовим документом, договором як юридичним фактом і договором — правовідношенням. Обумовлені трудовим договором права і обов'язки не можуть бути довільно замінені на цивільно-правові, проте трудовий договір цілком може містити умови цивільно-правового характеру [3, 123].

Подібну думку висловлюють М. А. Невська, Е. Е. Сухарев, Е. Н. Тарасова. Автори зазначають, що сам факт існування трудових відносин та створення об'єкта, що охороняється в рамках авторського права в процесі виконання трудових обов'язків або за завданням роботодавця, виступає необхідною і достатньою умовою автоматичного виникнення виключних прав у роботодавця. В такому випадку укладення спеціальних договорів, спрямованих тільки на придбання виключних прав, роботодавцю не потрібне, оскільки ці права виникають у нього в силу прямої вказівки закону. Таким чином, наявність трудового договору служить водночас і юридично значущим фактом цивільного права, оскільки породжує цивільно-правові наслідки [3, 124].

Такий висновок науковців цілком відповідає п. 2. ст. 16 Закону України «Про авторське право і суміжні права», де зазначено, що виключне майнове право на службовий твір належить виключно роботодавцю, якщо інше не передбачено трудовим договором (контрактом) та (або) цивільно-правовим договором [4].

Проте у ЦК України питання належності виключних майнових прав (п. 2. ст. 429) законодавцем визначене так: «майнові права інтелектуальної власності на об'єкт, створений у зв'язку з виконанням трудового договору, належать працівникові, який створив цей об'єкт, та юридичній або фізичній особі, де або в якій він працює, спільно, якщо інше не встановлено договором».

Як бачимо, в Цивільному кодексі України та Законі України «Про авторське право і суміжні права» питання розподілу майнових авторських прав на службові твори вирішується по-різному. При застосуванні такої норми законодавства необхідно брати до уваги таке. По-перше, ЦК України прийнятий пізніше Закону України «Про авторське право і суміжні права», а отже, в кодифікованому акті більшим чином враховано вимоги сучасного етапу розвитку суспільства. Ще більшу пріоритетність посідають права автора як первинного суб'єкта авторського права. По-друге, ЦК України за ієрархічною структурою дії нор-

мативно-правових актів є вищим, ніж Закон України «Про авторське право і суміжні права». Тому у випадку, коли в договорі не передбачено належність майнових прав на службовий твір, при вирішенні застосування тієї чи іншої норми законодавства застосовуватимуться норми ЦК України.

Таким чином, факт існування трудових відносин та створення об'єкта, що охороняється авторським правом в процесі виконання трудових обов'язків або за завданням роботодавця, не виступає необхідною і достатньою умовою автоматичного виникнення всіх виключних прав у роботодавця. Для їх виникнення у тексті договору необхідно вказувати, що виключні авторські права на усі створювані співробітником твори на весь період дії договору належать роботодавцю. У разі передання (відчуження) працівником роботодавцю всіх майнових прав на твір, створений ним у порядку виконання трудового договору, працівник втрачає ці права, залишаючись носієм особистих немайнових прав. Інакше майнові права на такі об'єкти авторського права належатимуть спільно організації ЗМІ та штатному автору.

З метою попередження можливих спорів між співробітником і організацією ЗМІ – роботодавцем при укладенні трудових договорів необхідно чітко описати схему розподілу прав на результати інтелектуальної діяльності. Зокрема, договором необхідно передбачити порядок розподілу майнових авторських прав на створені журналістами твори, майнові авторські права на неоплачений роботодавцем службовий твір при достроковому розірванні трудового договору тощо.

Тому, на наш погляд, найоптимальнішим варіантом регулювання відносин організацій ЗМІ зі штатними творчими працівниками є укладення договору, що мав би за основу трудовий договір з окремими обов'язковими умовами цивільно-правового договору. Отже, це буде змішаний тип договору і договірна конструкція поєднуватиме умови здійснення трудової діяльності та умови цивільно-правового характеру про виключні майнові права, що сприятиме ефективній регламентації здійснення та захисту майнових прав.

Автор (журналіст) і роботодавець (організація ЗМІ) можуть передбачити інший розподіл прав на результат інтелектуальної діяльності, уклавши окремий цивільно-правовий договір про це. На правову природу такого договору, можливість його укладення, а також дійсність не впливає наявність трудових відносин. Такий договір продовжує діяти і після припинення трудових відносин, коли особи вже не пов'язані трудовим договором, а між ними продовжує діяти той або інший цивільно-правовий договір про розподіл майнових прав.

Законодавчо нерегульованим залишається питання майнових авторських прав на твори, які не створені журналістом за безпосереднім завданням редакції, однак створені ним в період виконання обов'язків за трудовим договором. Цілком можлива ситуація, коли результат інтелектуальної діяльності працівника складатиме інтерес для

організації ЗМІ, проте створення такого твору виходитиме поза рамки його безпосередніх трудових обов'язків. Наприклад, журналіст, до службових обов'язків якого входить підготовка текстових матеріалів, виконав фотографування або редактор написав статт, тощо. У випадку створення твору з власної ініціативи весь зміст суб'єктивних авторських прав належить авторові. Досить часто створені таким чином об'єкти є важливими для організації ЗМІ.

Науковці пропонують вирішувати це питання у договірному порядку, а саме: вказати на переважне право організації на придбання виключних майнових прав інтелектуальної власності на такі твори [3, 128]. На наш погляд, цей шлях вирішення питання не є прийнятним, оскільки порушує права автора як первинного суб'єкта авторського права. Так, законодавство України гарантує кожному автору право на об'єкти його інтелектуальної діяльності. Це право є непорушним, а підстави його позбавлення чи обмеження визначаються виключно законом. Обумовлення у договорі такого права організації ЗМІ є обмеженням прав автора розпоряджатися його авторськими правами. А умови договору, що погіршують становище автора порівняно із становищем, встановленим чинним законодавством, є недійсними. Тому саме законодавством необхідно передбачити за організаціями ЗМІ переважне право на придбання майнових прав на твори, створення яких не є безпосереднім завданням журналіста і які створені ним в період виконання зобов'язань за трудовим договором.

Оскільки з моменту створення твору за трудовим договором, крім трудових відносин, впливають і цивільно-правові відносини, окрему увагу варто приділити виплаті авторської винагороди за створення і використання службових творів. Як в законодавстві, так і в доктрині не вироблено єдиної позиції щодо порядку виплати такої винагороди.

В ЦК України законодавець не передбачив одночасної виплати винагороди за створення та використання твору. Згідно зі ст. 445 ЦК України автор має право на плату за використання його твору, якщо інше не встановлено цим Кодексом та іншим законом. В науково-практичному коментарі до ЦК України за редакцією О. В. Дзери зазначено, що ст. 445 ЦК України проголошує, що автор чи інший суб'єкт авторського права мають право на плату лише за використання твору. Отже, за створення твору його автор права на винагороду не має [5, 743]. Іншу думку висловлюють автори науково-практичного коментаря до ЦК України за редакцією Я. М. Шевченко, де зауважено, що законодавство передбачає один випадок виплати винагороди не за використання твору, а за його створення, посилаючись на ст. 16 Закону України «Про авторське право і суміжні права», відповідно до якої автор службового твору (тобто твору, створеного в порядку виконання трудового договору) має право на плату за створення і використання цього твору. Розмір і поря-

док виплати авторської винагороди у даному випадку встановлюються трудовим договором (контрактом) та (або) цивільно-правовим договором між автором і роботодавцем [6, 606].

Авторська винагорода виплачується за трудовим договором у тому випадку, якщо майнові права на службовий твір належать організації ЗМІ або автору і організації ЗМІ спільно. Розмір і порядок виплати авторської винагороди за використання службового твору встановлюються у трудовому договорі.

В законодавстві авторська винагорода досить часто ототожнюється із заробітною платою. У п. 10 Рекомендацій щодо охорони та захисту авторського права у сфері діяльності засобів масової інформації вказано, що «заробітна плата журналістів регулюється законодавством України з урахуванням специфічних рис та умов журналістської діяльності, визначених статтею 12 Закону України «Про державну підтримку засобів масової інформації та соціальний захист журналістів». До заробітної плати журналіста включаються посадовий оклад, встановлені нормативними актами надбавки, доплати, авторський гонорар, премії (стаття 14 цього Закону). За умови, що суми авторського гонорару (за ставками (розцінками) авторської винагороди) працівникам виплачуються відповідно до умов трудового договору, авторський гонорар відноситься до основної заробітної плати і включається до складу виплат, що нараховуються при обчисленні середнього заробітку відповідно до постанови Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку обчислення середньої заробітної плати»».

Відповідно до пункту 2.1.3 Наказу Державного комітету статистики «Про затвердження Інструкції зі статистики заробітної плати» № 5 від 13 січня 2004 р. до фонду основної заробітної плати належить гонорар штатним працівникам редакцій газет, журналів, інших засобів масової інформації, видавництв, установ мистецтва й (або) оплата їх праці, що нараховується за ставками (розцінками) авторської (постановочної) винагороди, нарахованої на даному підприємстві. Із таких виплат йдуть відрахування до Пенсійного фонду, Фонду соціального страхування тощо. Пункт 3.14 цієї Інструкції встановив інші виплати, які не належать до заробітної плати і з яких відраховується тільки податок з доходу фізичної особи: «винагорода, що сплачується за авторським договором на створення та використання творів науки, літератури та мистецтва, крім зазначеної у пп. 2.1.3».

Науковці підтримують ідею розмежування заробітної плати та авторської винагороди за створення творів та їх використання. На наш погляд, така позиція є правильною.

Як зазначає російський дослідник О. П. Сергєєв, незважаючи на те, що законодавство і досі часто прирівнює авторську винагороду до заробітної плати працівників, твердження про авторську винагороду, як саме про плату за передачу авторського права, навряд чи можна ставити під

сумнів [7, 234]. М. І. Никітіна пропонує розрізняти декілька форм виплати винагороди за створення та використання авторських творів, зокрема: 1) авторський гонорар, що виплачується авторам при використанні їхніх творів; 2) заробітну плату, яку отримують за свою працю автори службових творів; 3) ціну за продаж творів образотворчого мистецтва, що передаються у власність покупцю за договором купівлі-продажу. Тобто дослідниця, здійснюючи таку класифікацію форм авторської винагороди, розрізняє окремо авторський гонорар (винагороду) та заробітну плату [8, 75–76].

На необхідність розмежування заробітної плати та авторської винагороди вказують А. В. Гнатенко та Д. Д. Луспенник у статті «Застосування судами деяких норм законодавства про захист авторського права і суміжних прав: проблеми судової практики»: «Під час вирішення спорів щодо службового твору нерідко виникають питання співвідношення оплати праці працівника за створений службовий твір чи авторської винагороди за нього. Ця проблема виникає у зв'язку з тим, що не завжди в трудовому договорі визначені питання вирішуються, а авторський договір, як правило, не укладається, оскільки роботодавці вважають, що за законом їм належить виключне майнове право» [9, 109–120].

Заробітна плата – це винагорода за працю залежна від певних умов (КЗпП України), а авторська винагорода – це сума, яка підлягає виплаті за передані майнові права (як виключні, так і невиключні).

Такий підхід до розмежування заробітної плати і авторської винагороди є цілком правильним, позаяк, окрім заробітної плати, яку отримують автори (журналісти) за створення сюжетів, статей, інтерв'ю тощо, їм повинна виплачуватися і авторська винагорода за використання їхніх творів. Тому не можна погодитися з думкою Е. П. Гаврилова про те, що перехід прав на використання творів до роботодавця здійснюється автоматично і без виплати будь-якої додаткової винагороди [10, 77–78].

О. П. Сергеев вважає, що надання авторам права на отримання спеціальної винагороди за використання службових творів є виправданим, оскільки існуючий на даний час в Росії рівень заробітної плати творчих працівників далекий від світових стандартів і, як правило, не залежить від того, використовуються результати творчої праці в реальному житті чи ні [7, 237]. Отримання авторами винагороди за використання службових творів, окрім заробітної плати, є хоча б частковою законодавчою гарантією щодо реалізації авторських прав творчих особистостей.

Досліджуючи актуальні проблеми журналістських гонорарів, Артур Лі зазначає, що найчастіше з журналістами укладають трудові договори чи (або) договори підряду. Відповідно до цих договорів їм сплачують гонорар (зарплату) за виконану ними роботу – створення сюжетів, телепрограм, статей, інтерв'ю тощо. І в договорі

вказується, що всі авторські права на створені журналістами сюжети, телепрограми, статті, інтерв'ю в рамках виконання трудових обов'язків передаються роботодавцю без права вимагати будь-яку іншу винагороду за використання своєї інтелектуальної власності [11]. На такий випадок у ст. 1113 ЦК України передбачено: «умови договору про передання виключних майнових прав інтелектуальної власності, що погіршують становище творця відповідного об'єкта порівняно з становищем, передбаченим законом, ... є нікчемними». А отже, умова договору, яка порушує право журналіста на отримання винагороди за використання твору, є нікчемною.

Ще одним важливим моментом, що передбачає, окрім виплати заробітної плати, також авторську винагороду за використання твору, є визначення предмета договору. Предметом договору про передачу прав на використання твору не можуть бути права, яких не було на момент укладання договору. А укладаючи договір на створення та використання твору журналіст, як правило, ще не написав статтю, не зняв сюжет, не взяв інтерв'ю тощо, а тому передати такі права за таким договором неможливо, оскільки законодавець передбачив, що авторське право на твір виникає внаслідок факту його створення. Тому, уклавши такий договір, роботодавець виплачує автору гонорар за створення твору. Такий гонорар і є заробітною платою, що нараховується і виплачується відповідно до норм трудового законодавства. Мінімальну заробітну плату встановлює Верховна Рада України, а мінімальні ставки авторської винагороди встановлені Кабінетом Міністрів України [11]. Таким чином, роботодавець (організація ЗМІ) здійснює оплату журналістам лише за створення продукту інтелектуальної власності. Використання таких творів, публічне сповіщення, розміщення на шпальтах газет, у телевізійних програмах, у рекламі та отримання за це прибутку вимагатиме виплати авторам винагороди за використання їхніх творів, і ці виплати не можуть бути нижчими за мінімальні ставки, встановлені Кабінетом Міністрів України.

Беручи до уваги вище викладене, ми вважаємо, що штатним журналістам ЗМІ, окрім заробітної плати, повинна виплачуватися ще й авторська винагорода за використання їхніх творів. Сукупний місячний дохід таких працівників складатиме заробітна плата та авторська винагорода. Розмір виплат в обох випадках залежатиме від домовленості сторін. Зокрема, змінюючи структуру загального місячного доходу творчих працівників, можна збільшити розмір отриманих ними виплат та одночасно зменшити витрати організації ЗМІ.

У зв'язку з тим, що на заробітну плату журналіста нараховуються внески на загальнообов'язкове державне пенсійне страхування та на інші види загальнообов'язкового соціального страхування, а з авторської винагороди нараховується лише податок з доходу фізичної особи, у автора і

працедавця можуть бути різні погляди на коригування загального місячного доходу. Скажімо, у випадку, коли автор має за мету максимальне накопичення в пенсійному фонді, для нього вигідним є мінімальний розмір авторської винагороди та максимальний розмір заробітної плати, що не в інтересах роботодавця.

Для того щоб дійти згоди й укласти договір економічно вигідний обом сторонам, В. Коноваленко пропонує враховувати вік автора [12, 180]. Якщо автор молодий і гроші йому потрібні сьогодні, то в його доходи може переважати авторська винагорода. Проте, для того, щоб автор погодився з таким перерозподілом грошових потоків у структурі свого доходу, необхідно збільшити його сукупний місячний дохід за рахунок утвореної економії коштів. Можна, наприклад, 50 відсотків коштів від отриманої економії направляти на ці цілі. Тим авторам, яким невдовзі виходити на пенсію, варто збільшити заробітну плату за рахунок зменшення авторської винагороди

Висновки

1. У роботі обґрунтовано доцільність укладення змішаного договору у випадку, коли журналіст і організація ЗМІ вирішили відступити від вказа-

ного принципу визначеного законодавцем та врегулювати відносини майнових прав за іншими критеріями. Така договірна конструкція поєднуватиме умови здійснення трудової діяльності з умовами цивільно-правового характеру про виключні майнові права та сприятиме ефективній регламентації здійснення та захисту майнових прав кожного з них не тільки в період виконання трудових обов'язків, а й після припинення трудових відносин.

2. В статті набула подальшого розвитку наукова позиція про доцільність закріплення за організаціями ЗМІ переважного права на придбання майнових прав на твори, які не є безпосереднім завданням журналіста, однак створені ним в період виконання зобов'язань за трудовим договором під час виконання окремого службового завдання.

3. Аргументовано позицію науковців, які вважають, що разом із заробітною платою штатним журналістам необхідно одночасно виплачувати також авторську винагороду за використання роботодавцем їхніх творів. Розмір, порядок її виплати та питання включення цієї винагороди до фонду основної заробітної плати вирішується за домовленістю сторін.

ВИКОРИСТАНІ ДЖЕРЕЛА

1. Рекомендації щодо охорони та захисту авторського права у сфері діяльності засобів масової інформації / [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://comin.kmu.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=76447&cat_id=76446
2. Корчагина Н. П. Отдельные аспекты служебных произведений / Н. П. Корчагина // Коллегия. – 2006. – № 7. – С. 44-47.
3. Невская М. А. Авторское право в издательском бизнесе и СМИ : практ. пособ. / М. А. Невская, Е. Е. Сухарев, Е. Н. Тарасова. – М. : Дашков и К, 2009. – С. 261-280.
4. Про авторське право і суміжні права : Закон України від 23 грудня 1993 р. № 3792-ХІІ // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 43. – Ст. 214.
5. Науково-практичний коментар Цивільного кодексу України : у 2 т. / за ред. О. В. Дзєри (кер. авт. кол.), Н. С. Кузнецової, В. В. Луця. – К. : Юрінком Інтер, 2005. – Т. 1. – 832 с.
6. Цивільний кодекс України : наук.-практ. комент. : у 2 ч. / за заг. ред. Я. М. Шевченко. – К. : Видавничий Дім «Ін Юре», 2004. – Ч. 1. – 692 с.
7. Сергеев А. П. Право интеллектуальной собственности в Российской Федерации : учеб. – 2-е изд., перераб. и доп. / А. П. Сергеев. – М. : Велби, 2003. – 752 с.
8. Никитина М. И. Авторское право на произведения науки, литературы и искусства / М. И. Никитина. – Казань : Изд-во Казанского гос. ун-та им. В. И. Ленина, 1972. – 258 с.
9. Гнатенко А. В. Застосування судами деяких норм законодавства про захист авторського права і суміжних прав: проблеми судової практики / А. В. Гнатенко, Д. Д. Луспенник // Право України. – 2009. – № 3. – С. 109-120.
10. Гаврилов Э. П. Комментарий к закону Российской Федерации «Об авторском праве и смежных правах» / Э. П. Гаврилов – М. : Спартак, Фонд «Правовая культура», 1996. – 224 с.
11. Лі А. Актуальні проблеми журналістських гонорарів / Артур Лі [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.pravo-media.at.ua/publ/aktualni_problemi_zhurnaliststskikh_gonorariv/5-1-0-39
12. Коноваленко В. Авторське право у видавничій справі : практ. посіб. для авторів, редакторів, видавців / В. Коноваленко. – Тернопіль : Навчальна книга. – Богдан, 2010. – 320 с.

Зайцева-Калаур И. В. Некоторые аспекты регулирования договорных отношений между организациями СМИ и штатными авторами

Исследуются договорные конструкции трудовых отношений автора-журналиста с телерадиокомпанией, информационным агентством или организацией печатных СМИ. В результате исследования обоснована целесообразность заключения смешанного вида договора между организациями СМИ и штатными журналистами, который имеет в основе трудовой договор с некоторыми обязательными условиями гражданско-правового договора. Определено, что кроме заработной платы СМИ должны выплачивать штатным журналистам также авторское вознаграждение за использование их произведений.

Ключевые слова: авторское вознаграждение, гонорар, произведение, журналист

Zaytseva-Kalaur Inna. Some aspects of adjusting of contractual relations between organizations of mass-media and regular authors

The article researches contractual constructions according to which, an author-journalist that is in labour relationships with media company, news agency or printed media. The conclusion of expedience of the mixed type of a contract between organizations of media and regular journalists that would contain as a basis a labour contract with the separate obligatory conditions of civil legal agreement is grounded. It is stated, that the regular journalists should be paid not only the salary but also an award for the use of their works.

Key words: author's fee, honoraria, work, journalist